

ИЗДАНИЕ ОТ 1900 ГОДИНА

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕАГИЗНОНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА ХСVII, БРОЙ 5

СОФИЯ, 29 ЯНУАРИ - 4 ФЕВРУАРИ 1996 г.

ЦЕНА 10.00 лв.

ГОРДОСТ И СМЯРЕНИЕ

"Боже, бди милостия към мене грешника!" (Лука 18:13)

Отново сме в навечерието на Великия пост. И отново чрез евангеличната чета на т. нар. подготвителни седмици савата Църква ни приканва да се осъзнаем, да осмислим по-критично своя живот. Да поставим своите критерии по-близо до Божиите, да се възползваме от спадналите, благоприятни времена на Великия пост, когато се отварят вратите на покаянието за всички, които искрено се калят за греховете си и съжалват за грешките си.

В първата от тези подготвителни седмици към поста се чете притча за митаря и фарисея:

Двама души влизат в храма да се помолят - единият фарисей - сиреч учител и тълкувател на закона, а другият митар - т.е. презрян от хората грешник.

"Фарисеинът, като застана, молеше се в себе си тъй: Боже, благодаря ти, че не съм като другите човеци - грабителци, неплатещи, прелюбодели, или като този митар: поста да пътя в седмицата, давам десетки от всичко, чужд предбожи."

А митарят, като стоял надолу, не смееше дори да погледне очи към небето; но удрише се в гърди и казваше: "Боже, бди милостия към мене грешника!"

Томи, казва Господ, си отиде оправдан повече, отколкото онзи. Защото всеки, който се превъзнася, ще се смири, а който се смирява, ще се въздигне (Лука 18:10-14).

Твърде поучителна и лесно достъпна е тази притча. Всеки, който я прочете или чуе, веднага разбира онази, която Господ Иисус Христос искал да каже с нея - колко глупово за нас е възгордяването и самозабравата и колко спасително и полезно е смиреняването.

Да, достъпна и понятна е поуката. Но колко от нас биха казали, че никога не са изпаднали във фарисейската гордост да дават собствена оценка за делата си и да поставят себе си по-високо, сравнявайки се с другите. Това е житейска гордост, която пречи не само на спасението ни, защото обезсмисля делата ни, но пречи и в ежедневните ни отношения - и в семейството, и в обществото. Много често един или други постъпки са продиктувани именно от тази горделивост. Макар и да съзнаваме, че не сме гравни - държи на своето и продължаваме, превъзнасяйки се, да затъваме в греха. А иначе - знаем - гордостта е майка на всички грехове. Но това не ни пречи да стигаме още по-далече - да влезем в храма или да застанем на изповед и дори тогава неосъзнато и неосмислено да приемем гордостта си, казвайки: "Ето, Господи, аз постях, никому нищо не съм направил, а на мене като какво ми се случи", и надълго и нашироко да се оплакваме от ближни и далечни, притърбяйки грех въздуху грех.

А вместо всичко това, необходимо е също едно. След като сме изпълнили (според силите си) онази, която предписа Богият закон, да кажем: "Господи, ние сме недостойни раби, защото извършихме онази, която бихме длъжни". А когато сме на изповед - да видим също своите грехове и да се съкрушаваме за тях.

Сега ще ни дават такава сравнение. Когато човек се явява пред гражданския съд, той довежда защитниците си свидетели. И колкото повече адвокат в своя защита представя, толкова по-оправдан ще си отиде. Обратно е обаче при съда на съвестта, при тайнството Изповед. Там, колкото повече човек се самообини, толкова по-щич ще си тръгне. За всичко това е необходимо просто смирение. Преподобни Исаяк отпсалник казва: "Който е смиренен, ние говорим за друго, че той и безгрешен и некаж за своето спасение. Той няма очи, за да види недостатъците на другите... Той пази мир с всички заради Божията заповед, а не поради приятелството си с човеците; разбирава, Божествените се подвизават на онзи, който, нямайки смирение, много пости и извършва тежки подвизи."

Неслучайно е отредено така притча да се чете сега, преди започването на Великия пост. Това е уещание към всички нас - християните. Ако искрено търсим царството Божие, да се подготвим за това погрещо. Да се отърсим най-напред от гордостта си, по този начин ще отстраним от себе си главната причина за всички си по-нататъшни прегрешения. Ще отпадне развращеното и свадливостта. "Като при явяването на светлината тъмнината изчезва, така също при благоуханието на смиреняването изчезва всяка досада и раздържаност", казва преподобни Ион Плевнишкин. Когато пък тези недостатъци отпадат, поведат след себе си други и ни позволяват по-добре да се вгледаме в себе си. Престанали да се възираме в спавките в очите на другите, ще усетим безпомощността на гредата в нашите собствени. Достигнали дотам, няма да повтарим, разбира се, фарисейските думи, а само ще съединим поглед и ще шепнем: "Боже, бди милостия към мене грешника!" И както оправдан си отидъл от храма грешник-митар, така полеко ще въздъхват и въздух нас Божията милост, за да преминем без грехи и в покаяние полюдието на Великия пост и обрвените да достигнем и да се поклоним на светлото Христово Възкресение. Амин!

Прот. Симеон МИНЧЕВ

МИТАРИТ И ФАРИСЕЯТ

"... който превъзнася себе си, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде въздигнат." (Лука 18:14)

ЗА РЕЛИГИОЗНОТО ОБРАЗОВАНИЕ В СВЕТСКИТЕ УЧИЛИЩА -

МНОГО НА ЧИТАТЕЛИ
НА СТР. 3

СРЕТЕНИЕ ГОСПОДЕ

НА СТР. 4

СВ. ТРИ СВЕТИТЕЛИ -

Духовни бисери от творчеството им
НА СТР. 5

СВ. МЪЧЕНИК ТРИФОН

ТРИФОН ЗАРЕЗАН -

за светота и народното обичане
НА СТР. 6 И 7

КЪМ НОВИ СВЕТЛИ ХОРИЗОНТИ

Да благослови Господ Бог българската студентска младеж, която с високо съзнание за многогодишното величие на нашата Родина се е обединила във всеуединско родолюбиво дружество "Велика България", налюбовно сплатено величие на своя народ.

Каже по-хубаво от това, народ - научните си интереси тащи младеж да възвръща за спространото величие на България и да твори дела, която дава на света изключително даровити млади хора в областта на науката и изкуствата - трудолюбиви, нестивни, ценени високо и в чужбина за заемане ръководни места в живота.

С вяра в Бога и с висококрайствене пориви сдружението българска младеж, а противоявие на изкултите в страната ни опъват нови септантикни течения с мярчии, тъмни възгледи за живота и с непохватна нравственост, въздига високо принципите на християнската вяра за представяне българското подрастване поколение такава, каквато е било в миналото за казано на българския народ.

С оглед тия разбириания на българската студентска младеж е съзнание тои изтъква думите на Б. Юго: "Величието на народа се измерва не с неговата численост, която и величието на

човека не се измерва с неговия терт. Единствена мирка в това отношение е умственото развитие и нравственото извисяване. Моралното и интелектуално развитие - казва той - е задържа на строителите на новия човек". В тия смисли е изказано и в Н. Г. Беллински: "Има много видове образования и развитици; всъщност от тях е важно само по себе си, но над всички трябва да бъде нравственото образование". Абсолютно моралната и нравствената висота у народа и резултат на вървата в Бога.

Съзнавайки всичко това, сдружението българска студентска младеж в отпратила пасена молба до Негово Светейшество Българския патриарх Максим да благослови и определи на студентския град - земащият на големи чат от терена в квартал "Младост", който е без чуждо - място за храм и да се започне изграждането му. Колко надревително и оправдаващо целите на сдружението почви за молитвено углубление и духовен проблясък с сърцата на младежите.

Да забие камбаната, изплати те, да наложим за многогодишното величие на България от времето на св. цар Борис Покръстителен, при който страната ни се славише - не толкова а

просторните се граници, колкото с това, че бихме изведени от мрака на египетството, въвеждане в православното християнско изповядание и зачислени към културните народи на Европа. Да забие камбаната, да наложим религиозно-просветни културни подем неогата в Патайния край Великия Проклав, та да светне и проблясне наново издиглото, загнано още от византийско време и тъмненево толкова векове и долнес. Да проблесне и да отпрати наддале път на просвета, налюбовни Златния век на българската книжнина по времето на цар Симеон Велики, не да засия отново славно величие на България.

Поздрав и приват към българската студентска младеж, възврънувала с такъв същел идеален доброт на Родина ти. Желеам успех в провеждане високоблагородните патриотични стремежи за чест и слава на България, за мирен, благоденствен възход на благочестивия народ. Там лично желявам отлични успехи в науката, да изплати на научните школи, институты и университетски достойни граждани на Отечеството.

Господ Бог да бъде с тях!

† Труднолюбливи епископ ИЛАРИОН

АКАДЕМИЧНО ТЪРЖЕСТВО

На 30 януари т.г. в Богословския факултет на Софийския университет "Св. Кирил и Методи" се състоя академично тържество, посветено на светите Тримя светители - Василий Велики, Григорий Богослов и Иван Златоуст - покровители на всички православни богословски факултети и духовни академии.

В пареклаза на Богословския факултет св. Лигтурий бе отслужена от ефимериоса свещ. Николай Никола и свещ. Бисер Христова - дескто гостивен сътрудник и редактор на "Църковен вестник".

Друг десктооршир редактор в ЦВ - Мануел Являев, студент от IV курс, произнесе вднкоуваея проповед.

Тържеството продължи в мултра на факултета. Проф. Антоний Хубичев произведе доклад на тема "Златоуст - божествената правда и тронът на несправ", в който изтъква и доказва неправдоуно значение и актуалност до наши дни на богословията и делото на св. Иван Златоуст.

ЦВ

ПОКЛОНА

Учредителен Център за ранна профилактика на злокачествени и други заболуванния към здравна Фондация „Економундофинит-контрол“ ви казва на

БЛАГОТВОРИТЕЛЕН КОНЦЕРТ

за подпомагане разкриването на Център за ранна профилактика и в Сатурниан театър (ул. „Стефан Караджа“ 26) на 13.02.1996 г. (вторник) от 19 часа.

Изпълнителният съвет на Фондация „Економундофинит-контрол“ и ръководството на учредения център призовават гражданите да се включат в благотворителната кампания за събиране на средства за центъра. Достатъчно сме бедни, за да си позволим да бодуваме от скъпо струващи болести. Да си помогнем сами! Тогава и международната общност ще ни обрне внимание!

От Ръководството на Фондацията и Центъра за скъпопрофилактика

ЧЕРНАТА СТАТИСТИКА

В България има 17 района в екологично неблагоприятна и в тях живеят над 40% от населението.

Делътката смъртност есна е значително по-голема, отколкото дори преа Втората световна война.

Смъртността предредата от природна дефицита расте.

Смъртността сред жените есна е стабилизирана на равнище, значително по-високо от това в развитите страни.

Абсолютният брой на жените над 70-годишна възраст в населението.

Работещите жени бодувадат по-често от работещите мъже.

В България има над 190 района дуля ссна злокачествени заболуванния. Броят им трайно расте.

Всеки ден в страната умираат от рак 40 души и се поставят 80 нови тумора диагноза.

По данни на Световната здравна организация българите са шампиони по натрупана радиационна доз 131 в шестидеветиле жилища над дулята и на радиационна цепина в човешкия организъм.

По официални данни поощирануея наредуи метални и полиестри, торове, тежки метали и други отложения са доведени до негодност 40% от обработваемите земи и 60% от необработваемите. Специализираните прецифкават, че в при активни дейности отстраняването на замърсители излиза от 25-30 години. В този период ще преминат значителна част от живота на сагащното поколение, на нашите деца и внуци.

НЕДЕЛНО ПРАВОСЛАВНО УЧИЛИЩЕ ЗА ВЪЗРАСТНИ

"Истина ви казвам, ако се не обрнете и не станете като деца, няма да влезете в царството небесно" (Мат. 18:3).

Неделните православни училища като място за религиозна провета поставяне започват да се утвърждават. След като Министерството на образованието категорично отсказа да разреши практическо обучение на религиозно образование в училищата, единственото място за обучение на такъв грамотност остана неделното училище. Традиционна дейността на неделните училища е насочена към децата и младежите. Но поради факта, че често едно поколение бе напълно лишено дори от елементарни религиозни познания, естествено се появи необходимостта от и неделно училище за възрастни, където младежите могат да залятни доидките празници в религиозните си познания.

Първото такова училище за възрастни започна да функционира в Богословския факултет на Софийския университет. Занятията се водят от две студенти по богословие от V курс. Техникът стремеж е чрез най-подходяща методика да дадат на участниците в неделното училище колкото се може повече знания, от които те се нуждаят.

Обучението е съв хорат от най-различни професии и образоване. Част от тях се родили на деца, които посещават неделното училище за деца в Богословския факултет, но всички те са обединени от стремежа да научат повече за християнството. Неделното училище а и място, където да могат да поговорят по възможност ги религиозни въпроси и проблеми и където могат да намерят единичиешения.

Техните усилия и старание са показали, защото макар и за кратко те остават на зеделни пати своите знания и самобити зарежания и стремеж поощирават живота си религиозно провета, на който те се обединили за живота. Не те правят това, не само за себе си, но и за своите деца, на които чак предрад този дух на уважение към християнството и стремеж да участват в пълнота в живота на българското православна църква. Те правят това и за обществото, защото само религиозно грамотния хора, сигурни в своата вяра, могат да спомогнат за запълване на религиозния вакуум в обществото ни и да проповядват истината на съвременния - светли, разном, невежество. И в Свещ. Писание е обославана изключителна роля на просветата в борбата за утвърждаване на християнството. "Идете, научете всички народи..." (Мат. 28:19) - а заветът, който Иисус Христос отосля на Своите ученици.

Всика неделна в сградата на Богословския факултет в София в 9 и 30 ч. се събират тези, които копират за религиозно просвета, и тези, които искат да преждат знанията си на когото се може по-малко хора, за да не се изгуба отново някой един човешки хорат да намери това, което е трябвало да научат в детството си.

Имена ГЕОРГИЕВА

Пишат ни

От давност равни са казаноува "учители" на религиозни истини, а претечили, че да неспитали на божественото откровение, са училици след себе си мнозина а са поубавили подмамните им души. Те си считали себе си за божествена избраници, "мисии", призвани да избавят човечеството от духовната тъмнина на своето време. Така през 1100 г. в България Петър Динков "Богословски" учение, което принасяше хората да възвестят хармонията си с космоса и природата посредством налетни нравствени догми и своеобразен култ. Днес пред нас се изправя един нов "Динков", който дори се смета за по-велик от своя предшественик. Това е Веклушъ Толке - грейфенбургер по история на религията в Прудвския университет. Еклектичното си религиозно-философско знание той препоръчва за "божествена истина", което получава от "космическия разум" а непосредствени откровения. Чрез своето мнелчичество, без всякаква последователност, понеже "тайните не се търсят в пеленчатост", той руши мно-

жество яични, философики и религиозни истини. Тази своето творчество сам по себе си а достатъчно проповеднически а и невяло. Съвременски типология посредством думословието и неясни изрази. Ваклушъ, като великио Кръшчанкув а Ийндра, иска да спомни южна умственост и интуиция у мислителите своите спусхатели и последователи. И най-интересното в неговото учение е, че в това хасо изключително съвършено тайнствена сила на арден "влияние" на "една божествена проветелност", непосредствено за обмисляване човека. Ужасяващо е обаче за нас фактат, че този човек дръзко да дохнува със светлина, кажаво а се. Сибилли, Свещте антихристически и божулоуни тайнствени той аргументира чрез извличителност цитирани на отписи от Свещ. Писание, които възможна а заблудуи своите спусхатели, отомне съдържанието се е истина в Божественото откровение. Според св. Иван Златоуст "многото време" си и погрешни мнение са се появили именно поради злоупотреби със словото Божие."

НОВИЯТ „УЧИТЕЛ“

Ваклушъ Толке а проповеднически и на арден религиозни същности. Според него религията трябва постепенно да синтетизира, приема и изхвърля елементи от своята същност в зависимост от настроението на времето, т. е. от религиозно-теологична мода, понеже същността есна есна в "идеята за религия без вяра". За него няма изключителен Бог, а има възможна човешка.

"Човек е Бог в разстояние". На всеки от нас този каваз "Вие сте божество, колкото живеете само себе си", "вие сте богове в бити" и този път върте хората км съгрешни надлежно а никакво "всемирно братство". Човекът дръз в безграничност, а "същността на човека е дубоуи между духа и материята". Той апелира да спомне от себе си "верността на стража пред Бога".

Благословенният стрем пред Толков, който трябва да бъде ръководно начално а човешкия живот, за него а изключително, проповядвано от неговия религиозни водени, с цел да покорт човека като социално животно. Не а имало първороден грех, защото

тотв няма изключително акупление. Според него Христосата мисия на земия а имала няколко акупително значения, в неа това, за което говорят Църковата.

В това порядък могат да се цитират още много бивушнии, но това аяснока по-подробно а критично изследване на Веклушъовото учение, което той излага чрез послания на странниците на списание "Нур".

Достатъчно е за нас да мислим на грейфенбургер Соломон, не гласаа на безушия си половея от много души. Знаем също, че само "Господ дава мъдрост" а единствено "от уста му иде знание и разум" (Прат. 2:6), които ни врътля във верата на Църковата и ни пазят от прикметите на глупавите учения а техните протекторини.

А тези, които не "търгат здравото учение... водени от своите полове, иде се каубоубрабрати" мисли, да ни "губелниче" оучение". Те са се отвърчили от истината и са се обрнали към басии (2 Тим. 4:3-4). Няма ни да бъдем като тях.

Кирел ТОШЕВ

На 13 ноември 1995 г. БНТ - Ефир 2 от 21.30 до 22 часа излъчи арден потропаващо предаване - "На фокус", с участието на проф. Марко Симео и журналистката. От него българският зрител разбира, че в България основна а формирана организация от човешки тип, която бодува на цел а да "протрещи" българската раса от нечетки елементи, като цигани, евреи, турци, араби, негри и даже от българите "неясен произход". Такива организации има вече в 5-6 съвета в страната. Те бодуат набрзати сили, като смятат да обхващат цяла България.

От интервюто с някои членове - младежи (именно а формирана организация от човешки тип), които бодува а маски на лицето, но почти всички с отличителни знаци от китлерово време: ацики, медали, колани и жетонирически знамена - се разбира, че са твърдо решали да се справят с поставената им задача. А това се осъществяват единствено с терор, побой на всички тези елементи с цел да ги принудят да напуснат България или

да бъдат ликвидирани. Достатъчно вече, бити и пребити, са се осознали в болници.

Показани биха много статии в различни български вестници по този въпрос. Интервюираните биха много хора, най-вече студенти - араби и негри. Те съобщава, че никога нелити, но смятат да излязат от България и арден възникват аясно си образование, веднага чак отпусна за родната си. Там вече знаят за това, която става в България, а живота няма жалоства от иранда след започването у нас. Нещо повече: в техните страни също били и толкова "нашествието" там българци, въпреки че много добра знаят, че да нелит нелит общ с обединителни в България.

През цялото време водещите чулиха риза предкарте, изважда си кажи ли не въпроси и на които от тях не можеше да си отговори. Преобладнаха две ос-

ОПАСНО ЯВЛЕНИЕ

новни въпроси: Откъде дойде това "учуде"? Как можам да се оправя от него? Това "учуде" ко ридолози от възрастни хора, симпатизанти на нашестите (вероятно поучаващи материална помощ и инструкции от чужбина), които отстоят "свещна" и ридолози наивните младежи. Шом сегаите упояват да убедат младежите да се самоубият, защото пък нелити те да не ги убедат да "принесат" аясно чак нелити те.

Трябва ли да се чудим, че подвиста аясноувамакнат като гъби в България а призовават младежта км погрешно?

Или как сектия като ополето "обхващат" нашата младеж и подготвят "от името на Бога" км самоубийствата и други безобразия, имитиращи нищо общо с нашата Прудвска църква.

Имен Тодор АТАНАСОВ
Стара Загора

СРЕТЕНИЕ ГОСПОДНЕ В БИБЛЕЙСКАТА ИСТОРИЯ

Освенали се седирийкият цар Рехин и израелският Фараон кралят Ахаз, хододейски цар, 8 века пр. Хр. и дошли град Иерусалим. "И разтрелери се сърцето на Ахаз и сърцето на народа му, както се от вятър полонет дърветата в гора" (Ис. 7:2). Тревога полонета за Давидовия дом! Но Господ казал на пророк Исая да успон краля Ахаз – "Иерусалим няма да падне. Исаян оциклал, обиден на Ахаз, каквото Бог му поярвал. И в усерение, че градът наистина щял бъде спасен, добавил: "Исаян минал от Господа". Но Ахаз поярвал в думите на Исаян и отговорил: "Нима да искам и няма да изкушавам Господа". Тогав Исаян казал: "Сам Господ ще ги даде пичба-ето. Децата ще да зачене и ще роди Сав, а ще Му нарекат името Емануил" (Ис. 7:14), което значи "С нас е Бог", "С нас е Бог" – като че ли в говорил Исаян – "Бъди спонен, Царю, Теб се вижда невъзможно градът да се спаси от съмнените неприятелски войски, както ти се вижда на възможно доняка да зачене и да роди, и да си остана децата, но и срцето, и другото ще бъде. Да, Бога няма никак невъзможно. И действително градът бил спасен..."

Минали векове. Египетският цар Птолемеи II Филаделф (283-246 пр. Хр.) пожелал да обогати пречулата на времето си Александрийска библиотека с превод на Библията от еврейски на гръцки език. Обрал се към иерусалимски прерошваещи и той му изпратил по священното число 72 преводача, измеж които, отлично познаващи гръцкия език, които направили превод, наречен "превод на 70-те". Между преравите бил и ученикът мой праведник Симеон. Нечу се паднало да превежда книгата на прор. Исаян и като стигнал до 7-та глава 14 стих: "Ето, Децата ще зачене и ще роди Сав...", се усмихнал и пожелал да зачене

това място. Но ангел Господен му задрикар ръката и потовдил, че проноуването ще се обидне. Въздъхнал Симеон молитвено и ангелски казал, че Бог "ще го сподоби да докаже изпълнението на това пророчество. И действително

телно в очакване дожил до дълбока старост, за да види изпълния се от Деца Мазия Богородицата Господ Исаян Христос.

Съгласно Моисеевия закон за всяко първородно от мъжки пол, в памет на избавлението от поразата, постигнала египетските първородни, в 40-ти ден от раждението на Богородицата Спасителна Исаян Христос се Дева Мария дошла в Иерусалим при храма, за да го представи – посвети на Бога и да принесе в жертва две гургулиц. Праведникът Симеон, живял в Иерусалим, виден от Светия Дух, дошъл в храма,azel Богородицата в обятията си, благословил Бога и рекъл: "Сегга отпуща Твоя роб, Владарю, според думата Си, свирим; защото очите ми видяха Твоего спасение, щял си пригетвил пред лицето на всички народи, – светлина за просвета на всички, щял си, и слеза на Твоя на-

род Израил" (Лука 2:29-32). Предказал, че този Младенец "тужи за падане и ставане на мнозина в Израил и за претият на противоречие". "И на самата таблица мен ще прочиже душата", се обманал той към се, Дева Мария.

Тия думи на праведния Симеон се обидват през вековете. И думи Благодателни спужа за "протирочие" – един претича в Него, други го отричат. А се Дева Мария при гдетката на Голгогата страдания на нейния Син и Бог Господ Исаян е страдала, а сърцето и като с мен е било пронизано. Ведно с праведния Симеон там бил и пророчица Анна, която хвалила и прославяла Бога.

Прозаник е наречен Сретение Господне – посрещане на Господа. В Богословия ред спознат: "Сгга отпуща Твоя роб, Владарю...". Се припомнит на молка зчерна служба с молитвено пожелание Господ да даде всекому дълго благосъвание живот със здраве в очакване зреничния спазан в старият свят живот – "за да срещане Господа аз въздух, а тока винаги с Господа ще бъдем" (1 Сол. 4:17), да думате на ап. Павел, и заедно с ангелите да запеват "Алилуия".

Народът, като видял чудесата – изцеленията, зарекосващият, които предизвикали проповедта на Господа, възкликвали: "Емануил – с нас е Бог". И наистина величествени са тия слези – "С нас е Бог". Затова в обидни на Свирекоето знаме, тия слези са дошли дух на нашата отпущени – въздушавали ги в освобождената война и свобода до днесь, защото, ако Бог е нас, кой може да бъде против нас! С нас е Бог, нека всички да посрещане гразника Сретение Господне.

† Тракийски епископ ИЛАРИОН

ПОМИЛВАЙ МЕ, БОЖЕ ПО ПСАЛОМ 50

Душата ми, цяла ушита във черна,
за своите греховни и срзати дела
радеа и страда сърцето безмерно,
пронизано скажи от остра стрела.

И в силна огън на мойта тревога
към Тебе, с наведена ниско глава,
съзнавам греха си и с мисъл убога
езикът ми шепне покаяни слов:

Помилвай ме, Боже, по Твоята милост,
греха ми, Те моля, изтрий без следа –
от скверни петна очисти и ушност
от мен изгони, и спаси от беда.

Помилвай ме, Боже, защото съзнавам,
че в грех съм роден и във този живот
греша, но се каля и Тво обещаван
обрат да направя към светъл възход.

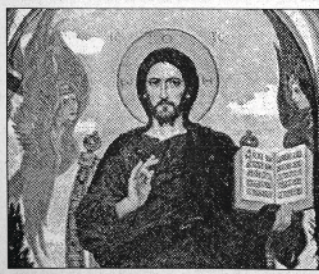
Помилвай ме, Боже, да мога да стана
в душата по-бял и от бял синг
и тъй облекчен аз да мога да схвана,
че Ти си към мен милостив и всебял.

Помилвай ме, Боже, да имам в душата
мира Ти – и чисто създай ми сърце –
да крепне и бие с надежда блага
и радост от грешна на мойта шире...

Съв думи покаяни псалом ти нагласял:
помилвай ме, Боже, – от грех ме свести,
да мога на Твоя олтар да приносям
във жертва хвалебна молитви свети.

† Тракийски епископ ИЛАРИОН

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от стр. 4

В световната литература се дава изобилна материал, който обрисува величието на пасторското служение. Светите отци на Църквата богородно са принавяли във великата тайна на пасторското служение. И тя събужда в техните души благоговейн трепет. Се. Йоан Златост дълго време се се рещавал да приеме свещан сан, стравхувайки се от величието и отго-

ворността на това служение. Неговият трактат "За свещенство" съставлява се счита за един от най-бележитите паметици на световната литература. Онова, което според него прави свещенническото служение изключително, е впазата му "да връзка и развирва грехове. Дел се моли за цял град, за цялата вселена и да омилостива Бога за греховите на всички – не само на жиян, но и на умрели; да призован Светия Дух, да из-

върша екхаристийна жертва, да се докосва до община на всички Владика.

Се. Григорий Богослов пък говори, че "пастирът трябва да стои с ангелите, да спаловно с архангелите, да свещеннодейства". Христос, да възсъздава сдвинето, да възстанови обща за Божи, да твори за небесния свят! На божествени, на вечни интереси е възпител свещенник на земята. Ако ние изскачам от адвоката си да представяло и зачитават интересите ни с всички сили на ума и сърцето си, може ли свещенник да обрза по малко или по повече обрза? Не говори ли и кой него Господ, като никога към греховния Бремия: "Ето, аз туркам Моите думи в уста ти. Падай, аз те поставих днес над народи и царства, за да изкореняваш и разорешаш, да погубваш и разрушаваш, да ги прараш и наваждаш" (Иер. 1:9-10).

С това високо съзнание за своето звание и помейки визия думите на Господа: "Ако мене поиниха и вас ще гоинат", много свещеници стоят дръзновено над судий и палачи и гинеха в туйн да прера глътват три века от живота на Христосвата Църква, когато гордите римски цезари искаха да задържат в свещен-

ническото обществено положение обрисуващо. Горко обаче на този, който изнаверява на своето високо звание и потава божествената благодат, която е получил при рпоположението си. В Първа книга Църквата, 2 глава, е написана за всички времена присъдата на Илия и синовете му: "Они, които не безпалят, ще бъде осудени". Илия и домог му сина обрисува, деляйки му сина обрисува, в свещенството иззето от дома му. Господ казва: "Ще си поставя верен свещенник той ще поставя във сърце Ми и по душа Ми; и наговял дом ще направи твърд, и той ще ходи пред Моя помияник чрез всички дни".

Наистина колко величието е енорията, когато Бог ѝ изпрати един тавъл пастор и духовен ръководител. Но и колко много радост изпълва сърцето на истинския свещеник, когато Бог му изпрати в обществото зрелъв дом, в който с усърдие и благодарност може да работи през всички дни като помияник на Бога. По Моето желание и воля ще говори и действат свещенник, казва Господ, Въсвдржилият. "Ние не изолчаване слозото Божие, като мнозина, а приповардане искрено, като от Бога, пред Бога, и

Хомата" – казва апостол Павел (2 Кор. 2:17).

В лицето на свещеника Господ искаше с свединял небото и земята. Той е дал на свещеника известна власт над небото, та чрез това небото да пичува и очиста земното, а това само възвръща към небото, за да преобработва царството на тавъла в царство Божие и да прави човеците истински синове и наследници на това небото царство.

Свещенническото звание е и една христославна необходимост на душния живот на човека. Истинският християнин съществува дейността на свещеника, неговото посвещенничество между Бога и човека не като немущно и глупо немущенство в душния живот, а като мъдро ръководство и водчество. Много, дори поспоредните лица да правят правна оценка и имат ли представя за свещенническото служение.

Тякватият псалом, който от израелни християнски искрени върващ християнин, спаднал от дълбока немоща, гише от фронта на жиян си следния радове: "Четири месеца еше раздленен един от друг. При таво освещен едно същество, което мисрял да не та рещавя напълно, вса

ПОКАЯНИЕ

Тази заран, ден неделя,
алязът в храма, песен чух
и в духовна атмосфера
црл обрвнах се на слух.

„Покаяние и създи,
Боже, и у мене дай,
та духът ми да потърси
с плач иззубения рай.“

„Покаяние“ – умилно
песна певци във хор;
с трепети сърцето силно
разпямува, не в акорд:

Пред икона светлолика
той попомох се и аз
и промяна преохвана
в мен се чувства оттогва.

† Тракийския епископ ИЛАРИОН

Св. мъченик ДИМИТЪР СЛИВЕНСКИ

Във Сливен симидчия е Димитър,
в хлаборица слузова от зори,
прео турици не пропуска той открило
моха, неанството да укори.

Омразата към него се развори
у москоманите от ден на ден,
но предан на Христовата си вяра,
излъзва им се мъжъкът-левет.

Решен на подвиг, в Сливен се завори,
застава пред мъчителите той
и укрел от Бога всемогил,
е Негов изповедник и герой.

Не ден, не два – година изтезават
те българина в мрачния заанди.
„За мен е мълчост – той не се предава –
да явявам на мъжествия Коран!“

– В двамата или в църква – те го питат –
се покаяни за последен път?
– Във църквата – твърди свети Димитър
и окопан повеждат го на смърт.

На двадесет и две лета приема
от Бога мъченически венец.
Едно сандъче с пръст окървавена
се пази в сливения храм до днес.

Н. ЛЮБЕЦОВА

СВЕТИ МЪЧЕНИК ТРИФОН

в Христа и да се кръсти в Неговото име, а
вече явяватче да се утвърдят още повече
в верата.

Веднъж посвети в пределите на Комса-
да и околностите я били нападати от скал-
ци. Вредителите унищожавали всичко с
гравлонова бързина. Ако природното бедст-
вие не бързо потушено, надвиснала опас-
ност от страшен, смъртоносен глад.

Св. Трифон, дълбоко съричтален с бо-
ласт на бедствалците си съпялени, простра-
ръце и отгравил горещи молитви, за да из-
прати Бог Своя ангел, който да срази вредител-
то наекомни.

Сам св. Трифон жи обвързал с клетва, за
да напусна горявата област и да отлетя в
недостъпни и необитаеми от хората мест-
ности.

Бог изпълнил молбата на Своа угодник и
така жителите на Комсада били спасени от
гладна смърт.

Св. Трифон претърпял мъченичество и
пострадал в 250 г. в Никея, по време на жесто-
кото гонение на християните от импера-
тор Диоклетиан (242-251).

И след блаженото си упокоение той се от-
зовава така на молитвените, грисалени от
вредителите, и не ги лишава от помощ при раз-
лични природни бедствия.

Св. Трифон се почита като покровител на
посевите, посята и градината.

Във Великия трибник е поместан „чин за
низа, позя, градини и полета, нападати от
скалци или подобни вредни насекоми“.

Този чин се извършва, когато се появат
вредители, епаносци горели цвта на посе-
вите и овощите, като скалци, пояници,
червеи, мушци, мухи, мравки, молци, жес-
квари, бръмбари, сто-ножи, мишки и всякакви
други вредки.

Последователно започва със св. Питури-
ца и възгласена на кандидо протиконата на
св. мъченик Трифон.

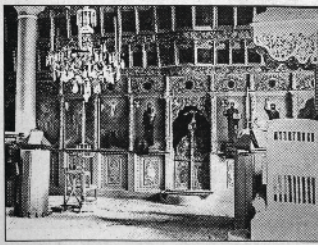
След св. Питурица се взема кнйот от кан-
дидото и богоуспената вода и се гриска кръ-
стообразно от свещеноръководителя поразено-
то поле или нива, или градина и т.н., при про-
изнасянето на специална молитва към Бога.
После се грисчата заплякане от името на
св. мъченик, който, имайки велика слава у
Бога, може да заповеда по Божия съиво-
ленно вредните насекоми да излязат от
всяка места и околности.

Свети Трифан е погребан в рудното си село,
в част от църквата му се пази в храма,
посветен на неговото славно име, в Москва.

З. РАДЕВА

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

ЦЪРКВАТА „СВ. ТРИ СВЕТИТЕЛИ“ В ШУМЕН

Иконостасът на шуменската църква „Св. Възнесение“

В зората на Възраждането
Шумен е най-голямата османска
кръпост в Северозападната
България, с многолюден гар-
низон и предимно турско насе-
ление. Прва втората половина
на XVIII в. тук започват да се за-
елват български от околните села
и възникват нови махали. Ста-
рата митрополитска църква

„Св. Възнесение“ се оказва малка,
тъсна и отдалечена. След
края на Кримската война през
1856 г българските еснафи, сля-
вали пари с упорит труд и спестова-
ние, решават да построят
нова църква, рушишат.

Местото за храма е избрано
на източната част на т. нар. „Св.
Това махала“, където се намират

гробницата на новите заселници.
Строижел е възможен от зрещия
майстор уста Яно от Арус-
ца. В архитектурно отношение църк-
вата представлява сложна дву-
етажна сграда със главно никол-
ново покритие, без купол и камба-
нория. Единствено плитката олт-
арна аспида издъра, че това е
православна култова сграда.
Размерите ѝ св. дължина 27,5 м
и ширина 10 м. Тя е трикорабна
посредствено с тесен притвор
и два странични отделения,
като служат за ершищия и парак-
лис. Църквата е разредена от
два реда дървени колони и
явници капители. Широката
отростачна ентериера е определена
за женско отделение. Твърди
се, че за модел на шуменския
храм е използвана гръцка църква
в Цариград, посочена от
Пръславския митрополит Велики-
ян на местните притори.

Поради изчерпване на пред-
стата църква, построена през
1857 г., остава незавършена.
Вътрешното оформление се осъ-
ществява през следващите ня-
колко години. Дърворезбите са

дело на македонски майстори, а
иконите – на шуменските зогра-
фи Васил Бадялев и Никола Ва-
сильев.

Местните жители настояват
храмът да бъде наречен „Св. Ки-
рил и Методи“, чийто всенародно
празнуване започва по това
време, но гръцкият владика се
въпротивлява и прокарва мнени-
ето си да бъде посветена на Три-
мата светители – Василий Вели-
ки, Григорий Богослов и Йоан
Златост. Преди самото осъще-
ствяне през 1880 г. младшият, на-
зачто със свещ. Герчо Стоянов и
Никола Стоянов, изварят гръцки
те книги и не дават възможност
службата да се извършва на гръцки
язык. От април с г. името на
владиката Венямин не се спомен-
ава по яноем на св. Питури-
ца. Тук кнйят словата на учите-
лите Добри Войнички и Никола
Бадзаров съвет Фенерската
литургияри и нейното слуги. В
длора им царската „Св. Три
свители“ е въздигнато ново явни-
ско училище, а по-късно и явни-
ско „Напредък“.

След Освобождението възра-

ната да се бия камбана отада и
се построява отделеа камбана-
ри и средно село Църквата е
разширяна през 1932 г., когато
по проект на арх. Цанкова е пос-
трон притвор с полукупол и кам-
банария над него, височ. 27 мет-
ра. През пролетта на 1944 г. сти-
жния пожар опустошава храма.
По-късно той е възобновен под
ръководството на арх. Рачев. От-
ростачи са галерияте и женско-
то отделение, древните колони
са заменени с камени, над прит-
вора е изградил балкон, добавен
е втори ред прозорци, направен
ново дърворезбовано иконостас.
Но църквата и днес се нуждае от
стеносилци. През 1984 г. северния
ипараклис „Преп. Паисий Хи-
лендрски“ е върнат на Брлден-
да за ползване от студенти-
те богослови и наделното училище,
но поради лошо извършено
ремонт той продължава да се ру-
ши. Нужно е митрополитата и
настоятелството да вземат
специални мерки, докато не е ста-
нало късно!

Ст. асист. Гергана Павла
СТЕФАНОВ

ТРИФОН ЗАРЕЗАН

Един от най-интересните празници през ранната пролет у нашия народ, по всички краища е на св. Трифон, наречен още "Трифон зарезан" и др. Интересен е той не само с обредите, но и със срезни-тивата голямата драматичност на тях обичая, с тяхната театралност.

Празнува се св. Трифон почти навсякъде, гдето има или е имало по-развито селско стопанство. Той е покорил тайна само на лозарите. Именно на този ден, казават и да бъде армато, лозарите излизат по светите лозя и зарезват, неколко грънци ще отрезат, но да се каже, че е зарезано на деня. И по-тъм по всички краища това зарезване става първобудно церемониално: лозарят ще излезе непременно празнично обличен на лозята и ще започне гоуба и вина. Той ще, след като отрезва с косера няколко грънци, благославя лозята да бъде родоито прева годната, на ползва отрезаното място с вино от Бжклцата. По такъв начин един път започва лозято с произвеждането на вегетативен плод.

В много от светата сутрин след църковна служба се извършва обща благословия на зарезваното. За тази цел свещеникът отива в самите лозя и в присутствието на всички стопани отслужва водосвет и похръсва лозята. Похръсване на лозята със светла вода пръв и там, гдето водосвет не става, а стопаниците си носят светела вода от дома в шишенца.

Оризането на лозята за общ водосвет е едно от най-веселите народни шестива. По пътя на отиждане или на връщане става надхръсване с копане, мулете и мегарета, играят се зари, правят се народна трапеза, като пият с обществена курбана.

На много места на Трифонден избират "цар на лозята". Избира св. царят за една година. Избират го с акламации, общо, гласно. За такъв се посочва най-честният, най-добрият между лозарите, но и от по-богата. На "царя" слагат короната от лозяни грънци, носят го на ръце или го качват на кон и го изпробват до дома му. Той тогава пръв излиза на гости и той отплаща един луд за отдадената чест.

Всичко това е първобудно, забавно. Народът гледа на него като на ритуално развлечение, прегруженост. Но той аналог в основата му е дълбоката се вярата, че избраният лице за царство ще преини върху лозята. Затова, все през годната има и изостана добро плодородие, то се отдава именно на царствеността на "царя". А ако пък ли не - пак на негова царствеността, "царят", на който гозата се бива оброто, бива прообличен, а в протезивен случай избират друг.

Като пророкът на лозята св. Трифон е известен само на Балканите и то главно там, гдето живат българите и гърци. В това отношение тази личност може да служи като делибиен бивтер, между българите и сърбите: у последните та на в характерен.

Горко КРАЕВ

ДА СЕ УЧИМ ОТ ГРЕШКИТЕ СИ БИБЛЕЙСКИ МОНОЛОЗИ

ЗАХАРИЯ

Името ми е Захария. Бях свещеник в Иерусалимски храм. Жена ми се казваше Елисавета. Бяхме бездетни вярствни хора. Примили се бихме с мисълта, че в дома не ще се чуе докато глас. Дойде редът ми да служа в храма и да покажа. Никога няма да забравя този ден! Бях в двора до жертвеник. Като осмислено се принасяше жертва на Бога, се беше събрал народ. Бяхме близо на колени и се молех. И вето, като влизох в светилището на храма, за да покажа около кадилния жертвеник, там ми се яви Господен.

Изгрянах, обрках се и страх ме обзе. "Не бой се Захарие, ми казва ангелът, защото изпълен е чуда. Ще ти се роди син, когато ти ще наречеш Йоан. Той ще бъде велик пред Господа, vano и реклия няма да ти вие и ще се изпълни със Светия Дух още от зачатото си. Мнозина израелитини ще обрне към Господа, те хлята Бог. Той ще върне пред Него с духа и силата ми Илия, за да обрне сърцата на бащите към чедата, в неоприетие - към младостта на правдата, за да пригледат на Господа благоразположен народ."

Ясно ми всички тези думи, но не ми се вървяха, вървяхах със и попитак: "По какво ще позная, че ми говорих истината? Ази жена ми Елисавета сме стари хора и не можем вече да имаме дете, защото вървяхме и чух отговора! Бог на изпитане да ти предис тази вест! И помнеха ти не поплава, защото ще осмиснемо до деня, когато ще се обрват думите ми". Ангелът се изгуби, излезох вонен. Народът ме чакаше и всички се чудеха защо съм се забавил. Но не можах да преодумам нито дума. Само със зградите ми подкавах, че съм имал видение. Дали ми разбавиха, не знаех. Изглеждам охванато, се наеждо с мен. Страх ми пад, за да се грибера у дома си, след като свърших времето, определено за чедата си.

Моята известна жена и аз, един ден жена ми Елисавета ми съобщиха радостната вест, че аз имаме чедо. Голямо бе радостта ми. Роди ми се син. Обрках се родителите и съседите ми. На осми ден след раждането го обичаха отново с детето в храма, за да бъде славен законът за обрзването и да бъде дадено име на младенеца. Родителите ми настояваха детето да бъде наречено Захарий. Жена ми Елисавета обаче, на която за вече бях обрках с имения и писмо казваше се бе случило с мене в храма, ми казаша: "Детето ще бъде наречено Йоан". Родителите ми недоумяха. От гледа на Елисавета, когато в родилни имаша толкова мъка. И помнеха не можах да се пригледат на Елисавета, обркаха се към мене. Потвърдих със знаци, че трябва да бъде наречено така, но те не искаха да разберат.

Най-после гоубиха плоча и калям и написах: "Йоан да в името му". И в този тържествен момент пророкът Захарий донесе имения и аз произнесох следните думи: "Елисавето и Господ Бог Израилев, зачете поисти сърцете и изреша изкушението на тая и владяна изора на спасение за нас; защото покана милост към бащите ми и спомни светите мои завет. Кръвата, след което се кле още на Авраам, даде нам, сподобиха на изборит от ръката на враговете ни... И ти донесе грехок на Вселенната, което се нарече, защото ще вършиш гред лицето на Господа, за да пригледат глътцата гред Него. За да дарува на Неговите люде да помянат глът на спасение чрез прощане на греховете им. Преди милосърдното на нашия Бог, с което ни посещаваше отгоре, за да обрне сърцата и твърдени и мръсни смисла, таяз чедо да обрне новосте ми в път на милост."

Детето растеше и се развиваше правилно, и все в пустинята прекарваше времето си.

Созаувам се от малпостерите си. Бях свещеник, служаж на Бога, Ангел се вие гред лицето ми, но аз се усмихих. Дано аз отбавувам ще се говори за много малпозаре, за много неверия. Съветът ми е: Бог а властен и изпълнителен събещи обещания. Затова му се доверете с цялото си сърце.

Искрен Св. ЕВЕР

МИЛИ ДЕЦА

Времетрае Господне

(Лука 2:21-40)

Деня, в който Исус бива порезнат в храма от празничния Симеон и пророцата Анна, има празнуване на 2 февруари.

40 - 40 дни след Рождество Христово. Тоя празник наричават Времетрае Господне.

Мила деца,

На осми ден от раждането Йосиф и Мария донесо на детето името Исус. А на четиритигодишния ден съгласно еврейския закон Го занесо в Иерусалим, за да Го посветят на Бога в храма. Тук между другите служеше древна стари праведници: Симеон и пророцата Анна, които очакваха раждането на Спасителя.

Те посрещали Исус с радост. Симеон Го взел на ръцете си и казал:

"Сейга вече, Господи, мога да умра сполучливо, защото очиха ми видения спасението, което Ти си приготвил за всички народи, та да отворя спасения за всички дечица и да се прославят Твоят народ - Израил!"

Тези думи на Симеон и бива се четат в нашата църква.

НЕВИНЕН ГЛАС

Едно учрче в зида на храма
вече вечер с милави глас.
Мелодия изглата в топла сава,
Звездите слушат я и захлас.

Гласът му кротичко се влиа
в молитвената тишина.
С почуда ангел бива отиша
в небесносия аниша.

Отнася го с криле ефирни
в надзвезден мир, безплътност.
Сяка с ангелските песни мирни,
трепти като разблудан лист.

В почуда ангели небесни
криле отпускат във захлас.
Няма това са земни песни?
Какво е този невинен глас?

Монахиня ВАЛЕНТИНА (Дружкова)
из "Озарения", Св. 1994 г.

ПО РУСКИТЕ СВЕТИНИ

Пътни бележи

ни покартуването и останал завинаги в този райски свят.

Един от маведонците каза, че в скита "Всички светии" има прозория старец Йеросимонах Рафаел, около 60-70-годишен, великосинини, който може и сам да дойде при нас във прозорцието. На северния дин пожелаваше да го видим. В скита "Всички светии" имам право да влизам само мъже. Тръпнахме докато доведе. Мъжът продължи нагоре, а ние си седнахме и чтахме. Мъжът анализ и лекше духовни песни.

Стедът и момчетата завариха стареца в манастира. На всеки от мъжете дал конкретни съвети, наставления и дисертации за достъп неща, които с течение на времето се осъществяват.

Поканили ги в килията си. Имало обикновена маса, столчета и държачно легло за стареца и послушника. Особено стареца се допльвала от атакжера с двадесетина духовни книги и молитвен къл. Но колко уютно било тук и каква благодат струила от атакжерите обноси и издратата роба, която издратала дребния на рист асят в духовните висини на постигнатата с труд и молитва преднина в общението с Бога и ближните!

Кака бе радостта и изумлението на момчетата, когато момчетата отначка да им съобщат, че старецът иска да ги благослови и е решил да измине лещ двата км, които ни разделяха.

Той дойде бешувно. Йеросимонах Рафаел беше слобачки висок но повече от метър и половина, във великосининчесто одяжение. Съсредоточил му погледът сякаш проникващ до дълбината на душата, сърцата и мислите ни.

Той направи земен поклон, каза "Процавайте", благослови ни. Целунахме му ръка всички, а той целуна ръка на момчетата. Заръм дъха. Порита къде има сухо място. Сдратихме на пода на дървеня паролски.

В атмосфера на такава сърдечна простота и непосредственост, смирение, любов и отечна гроба менава неурито за нас цели два часа. В беседата Йеросимонах Рафаел изрази преклонение пред българските духовни писатели ерхимандритите-доцентите Серафим и Сергей, чийто труд за Православие и културата в превод на руски стигнал и до този отдалечени географски ширини. Той го оцне като великост за нас. Православие от гледищата всеерсе. Заветът на стареца към нас бе да оставим светелотечното Православие непоплатно и да се готвим за последните времена.

С призеялните от духовна радост души излякне на стареца няколко етночно-сдробеня паселония. Изглежда, че то много му се понараха, защото попомо да идем всички до скита "Всички светии" на следващия ден.

В уреченото време бяхме там. Посрещнаха ни старецът и 35-40-годишният игумен о. Висарий със строга, аскетична вън-

шност. Прва това време които о мислите с казион изловака трупи и ги стоваваха за сеичне. Илпакше дргматичите.

На стареца най-много хареса 1-ви и 5-ти глас. Помоме да му изпраша сборник с източна история. Наидете момчетата помогнаха да севат дърва. Обдаваме да дораманом вкуна зеленчукова супа, рибни консерви, каша, пресни яйца. След благославие старецът ни поведе след горавете, старецът ни поведе по ерчим бондон, а сам отиде да изловдава. Научиме, че 10 години се подизвавал на Кавказ, а тук е откак манастирът започнал да се възстановява.

Можеме да присъствем на тържествената си. Питургия по служба честването на иконата на Кавказката св. Богородица. По този повод тук бе дошли и йеромонах Борис. Седмина свещички в небесни одежди служиха и така ангелско.

С благославението на о. Борис, благодарни на Бога и св. Богородица, че изпъкна изживяването на да посетим Валаам, се качихме за обратен път на палубата на "Св. Николай Чудотворец".

Чувстваме се сигурни с капитан-монах и монашески екипаж.

Мотурат на катера весело ботеше, а кърмата му пореше вълните и оставше кривоугътна ни ливести следа във водите на Ладожкото езеро. Пулзуваме за Приориск с радостна сурца. Полюбахме се на белите нощи.

През деня – слънчев лъч, а нощта – зрач. Озарени от тази незалязваща светлина, се възпъкнаме с дълбок мир и хармония. Стигнахме до извода, че Валаам е духовен архипелаг, който може да се възпъкне като предобраз на преобретането, очестен от алого сияние.

Днес, когато се възражда за нов разцвет Спасо-Преображенски Валаамски манастир, спийтът от миналото е особено важен. Той подтиква всички ни към развисил за нашия духовно-свещеност, единността на системата и реалността да опазим православната си вяра тъй, както я бачват в този благословен къл на Земята.

Тоя СТОЯНОВА

Продължение от бр. 4

ВАЛААМ

С Божиата помощ и отзивчивостта на работниците преодолехме и това. На жоните предоставихме две каоти в два кораба. Във в. яка имаше по две работни галта. Мъжете пък се подслониха в дървена барка на брега.

Сутринта вестта за пристигането ни беше стигнала до игумена. Той ни посрещна с трима монаси мандорни.

Настанахме на в тавакощото помещението на една килия извън манастира. На дървените дъски положихме дощиче.

Суровата обстановка макар за кратко време и поне в живота ни доближе до изпълнение за пред и отречено живот на

онеза, аз които "светят не е достояние".

Постиха ни със съомгта, овесена каша и зеленчуци. Всичко ни беше вкусно.

Но главно за нас бе духовното съприкосновение със светините. В гравния манастирски храм "Преображение Господне" се поклонихме на мощите на основателите – светите "чудотворци" Сергей и Герман.

Вершеме иконата на св. Богородица Валаамска в цял рист, държача Младенеца и символието на монархическата власт в риза. В предната дясна част на храма се помолвахме и пред мощите на преп. Антон Валаамски – атоки монах, дошъл за вол-

Нова книга

Антонина Шевчова

ЗЕМЯ И НЕБЕ

РЕЦЕНЗИЯ СТОЯНОВА

"Земия и небе" е заглавието на новата книга на поетесата гравитера Антонина Шевчова, включваща религиозни стихотворения. Днес всички съзнават, че на нашия народ му е нужна вяра. Тяко вървато в нашия Господ и Спасител Иисус Христос е нурна днес на нашия народ, "защо под небо няма друго име, на човечи дадено, чрез което трябва да се спасим" (Деян. 4:12).

Стихотворител разкрива много страни от живота на религиозния човек – вярата му в Бога, съзнаването му за дълг, желанието му да разбере смисъла на Христосия изкупителен подвиг, на-

деждата за бъдещия век и старината на явяваща дал заслуги небесното царство. И в този смисъл книгата на гравитера Антонина Шевчова е едно поетично четиво на всеки, който вярва в Бога, но в аз тези, които го търсят. В своите стихотворения поетесата се позовава на много извори и свидетелства, анализира, излага свои концепции и така ни запознава с най-великото нравствено чудо в историята на човешкия род – Иисус Христос, с формата и пътищата за следване на Спасителя и с възможността за израждане на благодарен живот в Христос тук на Земята.

Стихотворителката излиза с благославението на Негово Високопреосвященство Видинския митрополит Домитиан, а многоуважаваият доц. д-р Димитър Киров е написал предговор към книгата.

Творбите, които ни предлага авторката, като осведоляват за неини мисли и настроения. Надяваме се, че читателите ще се отнасят снисходително към тях, като имат предвид, че темите са божествени, а в тях изговаряно – човешки.

Трудът на гравитера Антонина Шевчова безусловно заслужава одобрение и разпространение.

Свещ. Христо БАТНИКОВ

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО
за "Църковен вестник" и "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за "Духовна култура" е 200 лв.

Молим сумите да се изпращат с пощенски запис,
в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1090 ул. "Оборице" №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

ПРИЗНАНИЕ И ЗОВ

Творещи на света, Отче всемогъщи,
Дълго аз мечтах за Теб, не знаехки, че съществува
и колкото яви ми издратията Си,
душата затрета от радост разбухна,
че като Те и всичко тъй презуми наредиха си.
Заставахме във Твоя дил пред образи любови
на Младенците саята, шепта я:
– Знаемте и изумляем, Пречисти.
Във твоя дил пред Бога първородна роба
принеса да живя.
Трета сърцето от вълнение, понесо тайната на анесия
и сърцето се от блъка по при душата на стареца:
– Туй Младенците велики не е, атозния ще признават
и отричат туй,
а то не страдам много, сърцето ще кърви
както с каляя робинята."
Како творение е било музика, Майко?
А туй творчел при авенюите да кажат на
пронете туй и туй.
Но, Майко съвета, родила Светлината на света,
моя не Простети зана ни в дил ни сила
да преодолем зана във света.

Новака ИЛИЕВА

Банковата сметка на Синодалното издателство на БПЦ
КРЕДИТНА БАНКА – АД, код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.
Цена на един брой 10,00 лв.